

THRALL

Scholomance vén erődjétől délre Lordaeron Szövetsége továbbra is súlyos pénzeket ölt az ork gyűjtőtáborokba. A börtönök felügyelője a Második Háború veteránja, egy Setétláp Aedelas nevezetű ember nemes volt.

Aedelas titkon megalázónak tartotta, hogy a Szövetség alantas börtönőri feladatot bízott rá, amivel apja, Setétláp Aedelyn árulásáért kellett vezekelnie. A hatalmasok nyilván úgy voltak vele, egy áruló fia elégedjen meg egy efféle, nem sok dicsőséget hozó feladattal. Ám Aedelas az apjához hasonlóan remek stratégának bizonyult, s volt egy titkos fegyvere, ami hite szerint segít majd visszaállítani családjá ősi dicsőségét.

Történt ugyanis, hogy még az Első Háború idején Setétláp Aedelas valami elképesztő dologba botlott. Egy magára hagyott ork csecsemőt talált a hóban, a szülei és néhány másik ork teteme között, akik szemlátomást mind erőszakos halált haltak. Aedelas legyűrte a késztetést, és nem ölte meg az ork csecsemőt, sőt, úgy döntött, megtartja és fölneveli.

Thrallnak, vagyis Szolgának nevezte el, és gladiátort faragott belőle. Amint rájött, hogy az orknak megvan a magához való esze, a fegyverforgatás mellett stratégiára, hadvezetésre, sőt filozófiára kezdte okítani. Az ifjú Thrallnak a fogolytáborokban gyakori veremviadalokon kellett harcolnia, ahol az örök akár egy tál étel ígéretével is egymásnak tudták ugrasztani az orkokat. Új ismereteit is itt tehette próbára, s miközben ő harci tapasztalatokat szerzett, Aedelas, a kegyetlen, részeseges szerencsejátékos, rendre az ő vérén és kínján gazdagodott.

Setétláp briliáns stratégia volt, ugyanakkor kegyetlen, kiszámíthatatlan ember, s a folytonos ivászat idővel a gondolkodását is kikezdte. Az ork foglyokban potenciális hadsereget látott, akiket Thrall vezethetne harcba, míg – természetesen – továbbra is hűséges hozzá. Arról álmodozott, milyen is lesz az orkok segítségével elsöpörni a Szövetséget és a maga képére formálni a térdre kényszerített országokat.

Ám a kegyetlensége végül minden szálát elvágott közte és a fiatal ork között, és Thrall előbb-utóbb annak látta ezt az embert, aki valójában volt: egy arrogáns, brutális gazdának, aki örökre megtagadja tőle a szabadságot.

Rabsága éveit alatt mindössze egy barátja volt, egy Rókalyuki Taretha nevezetű lány, aki úgy tekintett rá, mint egy fiatalabb testvérre. Ő volt az, aki tartotta az orkban a lelket, s mikor Thrall már a végső kétségbeesés határára sodródott, ő segített neki megszökni a fogolytáborból.

Thrallnak sikerült kijátszania Aedelas őreit, és a közeli vadonba menekült, ahol – a szóbeszéd szerint – szabad orkok egy csoportja élt. Itt találkozott Pokolsikoly Grommashsal és a Csataadal klán maradékával, akik a Dér farkas klán egyik túlélőjére ismertek benne. Azt javasolták, utazzon az Alterac-hegységbe, ha találkozni szeretne az övéivel.

Miután hosszú, veszedelmes út után megérkezett a hegyek közé, Thrallnak valóban sikerült találkoznia a Dér farkasokkal, s tőlük tudta meg, hogy ő igazából Draka és Durotan gyermeke. Ahogyan azt is, hogy a szülei foggal-körömmel küzdöttek az ellen, hogy a Horda a démonok szolgálatába álljon, s végül ezért a dacos ellenállásért fizettek az életükkel.

Hamar ráébredt, hogy nagyon kevés dologban hasonlít a Dér farkasokra vagy az Azerothon élő többi orkra. Mert azok akár szabadok voltak, akár foglyok, *orkként* élték az életüket, őt azonban ennél sokkal kevesebbnek tekintették és nevelték. Nem embernek, de nem is orknak. *Eszköznek*, amivel lehet hódítani és pusztítani – semmi többnek.

Ahhoz, hogy csatlakozhasson a népéhez, és megtalálhassa közöttük a helyét, előbb meg kellett értenie, kik is ők – ahogyan azt is, hogy ő kicsoda.

SETÉTLÁP AEDELAS ÉS ÉRTÉKES FOGLYA, THRALL, BARNAVÁRBAN

A KLÁNOK URA

Thrall sok időt szánt arra, hogy megtanulja, mit is jelent a régi értékek szerint orknak lenni. Legtöbb fajtársa hátat fordított a sámánok ösvényének, mikor engedtek a fel mágia csábításának, ám akadt valaki a Dér farkasok közt, aki időközben visszatért az ősi hagyományokhoz. Drek'Thar, a vén sámán ismét az elemi szellemeket tisztelte, és Thrall tőle tanulta meg a sámánhit alapjait.

És itt, a Dér farkasok közt hallott először Végzetpöröly Orgrimről is. Kettejük találkozása régi, fájó sebeket tépett föl az egykori törzsfő lelkében, ám végül megnyugvást hozott Orgrim számára. Ő, aki egykor jó barátságban volt Thrall szüleivel, szentül hitte, hogy Gul'dan bérgyilkosai velük együtt a gyermeküket is lemészárolták.

Szülei barádjától Thrall fegyverforgatást tanult, s ami még fontosabb, azt, mit is jelent orknak lenni. És bár nem a fajtájabeliek közt nőtt föl, a fogolytábor éppen olyanná nevelte, amire a Hordának most szüksége volt: mindennél többre tartotta a szabadságot, népe ősi, nemes hagyományait, és bármire hajlandó volt, hogy az orkokat ismét naggyá és erőssé tegye.

Thrall volt az, aki még Orgrim keserű szívében is életre keltette a remény lángját. Végzetpöröly maga mellé emelte a fiatal sámánt, aki innentől a helyettese volt. Aztán csatlakoztak Pokolsikoly Grommashhoz és harcosaihoz, s együttes erővel próbálták meg kiszabadítani a gyűjtőtáborokban tengődő orkokat.

Ezek eleinte közömbösnek bizonyultak, ám a Thrallból áradó nyers, zabolátlan életerő őket is magával ragadta, s az új Horda minden felszabadított fogolytáborral egyre csak nőtt és gyarapodott.

Orgrim az egyik tábor ostroma közben esett el, s utolsó leheletével Thrallra bízta a vezérség minden terhét és felelősségét. A fiatal sámán magához vette a Végzetpörölyt, Orgrim vértetét, és ezekkel együtt a vezér kötelességeit is.

A sokszorosára növekedett Horda végül Setétláp Aedelas erődje, Barnavár ellen indult. Thrall egyezséget ajánlott egykori gazdájának, mire az kivégeztette Rókalyuki Tarethát. Az őrzöngő sámán és a Horda lerohanta az erődöt, és a csata véres forгатagában Thrall maga végzett Aedelasszal.

Barnavár pusztulásával a fogolytáborrendszer is összeomlott. A Horda rövid időn belül a még működő, kisebb táborokat is felszabadította, ám Thrall végül visszafogta nekibőszült harcosait, és nem indult háborúba Lordaeron ellen. Ehelyett átvezette az orkjait a Keleti Királyságokon, hogy megpróbáljon egy olyan helyet találni, ahol békében letelepedhetnek.

A SZÖVETSÉG FELBOMLIK

A Szövetség legtöbb országa számára a gyűjtőtáborok pusztulása volt az utolsó csepp a pohárban. Erről a szenvedélyesen érvelő Katrana Prestor is gondoskodott, aki bárkinek, aki meghallgatta, hajlandó volt kifejteni az ezzel kapcsolatos véleményét. Úgy érvelt, hogy az orkok megszöktek, így a fogva tartásukra elköltött pénzt gyakorlatilag elpocsékolták. Ezek után ugyan mi értelme lenne továbbra is fenntartani a Szövetséget?

Elsőnek Quel'Thalas nemeselfjei léptek ki a Szövetségből, akiket hamarosan Gilneas és Stromgarde is követett. E két királyság amúgy is meg volt róla győződve, hogy jobban boldogulna magában, amiről Lordaeron tehetetlensége csak még inkább meggyőzte őket.

Szürkesörény Genn, Gilneas királya máris nekilátott terveket kovácsolni, miképp tartsa távol a Hordát – vagy bármilyen más ellenséget – az országa határaitól. Tekintve, hogy Gilneas egy félszigeten helyezkedett el, rövid úton megszakított minden diplomáciai kapcsolatot a Szövetséggel, és egy erődrendszerrel – a Szürkesörény Fallal – próbálta elszigetelni az országát.

THRALL LERÓJA KEGYELETÉT AZ ORK VEZÉR HALOTTI MÁGLYÁJÁNÁL

ROHAMHÉV TIRION ÉS EITRIGG

A Horda újjáalakulásának híre meglepő hatást gyakorolt az emberi társadalomra. A kezdeti reakció természetesen a félelem volt, ám azok, akik személyesen is találkoztak az orkokkal, arról számoltak be, hogy ezek már nem azok a vérszomjas barbárok, akikkel a Szövetségnek annak idején meg kellett küzdenie. Az egyik ilyen beszámoló Robambév Tiriontól, az Ezüst Kéz paladínjától származott.

Tirion találkozott egy Eitrigg nevezetű, idős orkkal, aki mindössze békében szeretett volna leélni utolsó éveit. A paplovag kiállt mellette, szembefordulva azokkal, akik meg akarták ölni az orkot. Az emberek ezt árulásnak tekintették, és kizárták Tiriont az Ezüst Kéz Rendjéből.

Ám mivel a lovag továbbra is képes volt használni a Szent Fény hatalmát, biztosra vehette, hogy helyesen cselekedett.

Eitrigg végül Thrall új Hordájához csatlakozott, Tirion pedig hosszú éveken át élt száműzetésben, távol az emberi civilizációtól.

Egyértelmű volt, hogy nem áll szándékában segíteni egykori szövetségeseinek, főleg, hogy Gilneas önállós ország volt, épp ezért nem szorult rá a Szövetség támogatására és készleteire.

Mindazonáltal szép számmal akadtak olyanok is, akik világossá tették, nem akarják hagyni, hogy a Szövetség széthulljon. Varian Wrynn, Viharvárad ura, II. Terenas Menethil, Lordaeron királya, Dalaran képviselőjében a Kirin Tor, Szilajrév Daelin főtengernagy Kul Tirasból, Bronzszakállú Magni király Vashámorból és Mekkanymaték Gelbin Gnomereganból mind egyetértettek abban, továbbra is szükség van a Szövetségre, hogy együtt lépjenek föl bármilyen fenyegetéssel vagy ellenséggel szemben.

Az események efféle alakulása a legkevésbé sem volt Prestor úrnő ínyére, aki a Szövetség pusztulásán mesterkedett. Végül úgy döntött, ha a népek és nemzetek a külső ellenséggel szemben szövetkeztek, akkor ő belső gondokat támaszt, vizályt és széthúzást szít majd.

Mesterkedései következtében a viharvárad nemesség és a főváros újjáépítésén dolgozó Kőművesek Céhe közt késhegyig menő vita alakult ki. A nemesek sokallták a mesteremberek árait, míg amazokat felbőszítette, hogy nem akarják kifizetni a becsülettel elvégzett munkájukat.

Prestor úrnő mindkét oldalt tüzelte és kijátszotta a másik ellen, mígnem az elégedetlenség lázongássá fajult. S mikor a nemesek bejelentették, hogy nem hajlandók kifizetni a Céheknek járó bért, kirobbant a felkelés. E szomorú incidenst az tette igazán tragikussá, hogy a káoszba fulladó eseményeket kísérő zavargások során Viharvárad királynője, Tiffin Wrynn is életét veszítette.

Varian király megesküdött, hogy a bűnösök megfizetnek, és kegyetlenül megtorolta a felkelést. A kőművesek elmenekültek az országból, és Nyugatvégen kerestek menedéket, míg az indulatok le nem csillapodnak.

A király és a nemesek iránt érzett gyűlöletük azonban sohasem szűnt meg, s végül egy Edwin VanCleaf nevezetű, karizmatikus mesterember vezetésével – és néhány nemes, köztük Katrana Prestor támogatásával – megalapították a *Defias Testvériséget*. Banditákból álló rendjük még évekig folytatta fegyveres felkelését Viharvárad ellen.